

Horváth János Keresztury Dezsőnek

Bp. Mikor Mátyás a jeget törné.

Uram! Köszönöm az adatot. De minthogy az a kódex legjobb esetben a XVI. század végéről való, nekem az „nagyon fiatal”, mert csak a Balassa előtti hagyományok között turkállok. Az is a legkönnyebb fajtája a turkálásnak, mert ott kevés van. Ezt az Istvánffy-kódexet, úgy látom, sem Erdélyi Pál, sem Szabó T. Attila jegyzéke nem említi. Ismereteni kellene. Legfeljebb Zsolt, volt kollégám tudhat róla, mert az szenvedélyesen kutatott az effélék után. Az idézet különben („Kincsnél nagyobb kincs nincs”): igaz. Kár, hogy kevés embernek jut ilyen.

Köszönet! Kézcsók! Üdv!

(Kelleténél) üdösb H. J.

(Mint versszerző mester megpróbálhatná rekonstruálni azt a virágéneket, melynek Melius csak az elejét idézi, így: „Péter férjem”. Itt megmutathatja elméjének éles voltát az lelésben! De olyan legyen ám, hogy hideglelést kapott legyen tőle valamelyik XVI. századi prédikátor!)

Febr. 24.

Üdv! Lenti

Erdélyi Pál – (1864–1936) irodalomtörténész, Erdélyi János fia. – *Szabó T. Attila* – (1906–1987) nyelvész, etnográfus, kolozsvári egyetemi tanár. – *Zsolt* – Alszeghy Zsolt.

Csengery Kristóf

ÉVNYITÓ

Tanárember a varjú. Fekete kabátja fényes, makulátlan. Szigorú szemmel körbepillant: felvételt készít – csoportképet a rábízottakról –, s biccentvén azonnal elfoglalja helyét (hisz jó tanár) szívünkben is. Tantárgyai: keménység, tűrés, túlélés. Most felzeng a himnusz, az őszi eső. Hallgatjuk, vigyázzban, ahogy illik: a fák, a házak, s mi, tanulók. A varjú még a nyáron részt vett egy fontos konferencián (valahol kinn, a búzaföldeken, vagy a környező erdők egyikében,

máig nem tudjuk), s kollégáival
kidolgozta, pontról pontra haladva,
az ideai tantervet.

Reggel ismét
csípősre fordult. Délután a sápadt
nap arcán sötét felhő: visszatért a
tanári kar.

H. H.

Hogy hol vagyok, nem sejtem. Valami
teremben, vagy inkább egy meghatározatlan,
nyálkás és füstös anyag burkában, de
nem is ez a lényeg: bénult, tehetetlen
késlekedés nyomaszt, mint az effajta
álmokban mindig. A Rádióba kell mennem,
egy zeneszerzőről készítek műsort,
fél óra múlva felvétel, futnak a percek.
A szövegből egy sor sincs készen,
érthetetlen, miért a dermedtség,
nem forog a nyelvem, nem mozdul a kezem.
A szerző neve fogalom számomra, soha
nem hallottam, a két tény egyszerre
érvényes, egymásra fényképezve,
tökéletes evidenciával világít. Mondanám az
életét (élete nyitott könyv előttem), a szerző
nem létezik, mindkét állítás igaz. Műveit
ismerem betéve, hallom a zenéjét, zenéje nem
létezik, ez természetes, miért nem sikerül hát
beszélmem róla? A neve ördögien dobol
a szájpaddlásomon, egy papírról próbálok
felolvasni néhány mondatot egy nőnek,
aki a barátnőm, a halott édesanyám és a
testvérem váltakozva, de nem jön ki
hang a torkomon, már a számát
sem tudom kinyitni, az ujjaimat sem
tudom megmozdítani, az órára
pillantok, előnt a kétségbeesés, megint
elkéstem, megint megbuktam, megint képtelen
voltam elvégezni a feladatomat. Harald
Harfagar, Harald Harfagar, Harald Harfagar.